

OBITUARIS

Un erudit excepcional

ANSCARI MANUEL MUNDÓ I MARCET (1923-2012)

Historiador i paleògraf

La proppassada matinalda de Nadal va morir el professor Anscari Manuel Mundó i Marcet, de qui hom podria afirmar, sense exagerar, que el seu nom “non nomen hominis, sed eruditionis”, no era el nom d’una persona, sinó de la mateixa erudició. La seva saviesa, en efecte, va ser realment extraordinària; unànimement reconeguda per la comunitat científica del país i de l’estranger. Catedràtic de Paleografia, Codicologia i Diplomàtica de la Universitat Autònoma de Barcelona i antic director de la Biblioteca de Catalunya, les principals institucions acadèmiques de la nostra terra el van acollir entre els seus membres; com l’Institut d’Estudis Catalans i la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona. Però també formà part de doctes corporacions forasteres. Fou membre del Comité International de Paléographie Latine, de l’Institutet for Sammenlignende Kulturforskning d’Oslo, de la Société des Antiquaires de França i de la Medieval Academy of America, entre d’altres.

Va ser justament aquest reconeixement i gran projecció internacional el que li va permetre de propagar el nom de Catalunya i de fer conèixer la seva particular significació cultural i històrica fronteres enllà. I és que, a més de publicar una

ARXIU

gran quantitat d’estudis, sense excepció fonamentals, participà en molts congressos, gairebé tots d’abast internacional, on es féu escoltar sempre amb gran atenció i total respecte sobre temes diversos d’història de l’escriptura i dels manuscrits, de codicologia, de litúrgia o de monaquisme; en definitiva, d’història de la cultura, particularment la referida als temps medievals.

Format al monestir de Montserrat, d’on fou monjo fins al 1967, gaudí també d’una llarga estada a Roma, des d’on pogué accedir als rics fons de la Biblioteca Apostòlica Vaticana, les portes de la qual li foren obertes pel cardenal A. Albare-

da. També conegué en profunditat altres biblioteques i arxius d’Europa. I ni cal dir que era el millor coneixedor del patrimoni bibliogràfic i documental antic de Catalunya.

Però aquesta gran capacitat intel·lectual no la reservà per a ell sol; ans la posà generosament al servei de la societat. Mai no es va tancar en cap torre d’ivori. Va ser un home d’alts ideals i de profundes conviccions. I, sempre suau en les maneres, va ser tenaç en la justificació del seu pensament. Un pensament que tenia en Catalunya i en l’Església els principals centres d’atenció. Va estimar constantment i incondicionalment el seu país, i es va adherir inalterable i amb lleialtat a la seva fe; no sense un esperit crític, tanmateix, que el feia ser contundent en l’argumentació i defensa del seu criteri.

Tots els qui vam tenir el privilegi de conèixer-lo admirem el seu exemple. Exemplar fou el seu amor al país. Exemplar la seva comunió amb l’Església. Exemplar la seva acceptació de l’adversitat: la pèrdua, els darrers anys, de la seva estimada esposa, la senyora Carme Aramon i Stein; la disminució greu de la seva agudes visual; la minva general del seu estat físic. Tot acceptat amb fortalesa i sense queixa.

JESÚS ALTURO I PERUCHO

Catedràtic de la UAB